

РЕШЕНИЕ

№ 11780

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **13192** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на член 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с член 172, алинея 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Д. Г. Г., чрез процесуален представител адв. С. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 824/25-4332-005496/09.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ в 09 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваната заповед, поради противоречието ѝ с материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Не се излагат конкретни аргументи. Твърди се, че актът не съдържа фактическите и правни основания за издаването му, което възпрепятствало оспорващият да упражни пълноценно правото си на защита. Липсвали мотиви, които да обосноват приложението на процесната принудителна административна мярка. В с.з. жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. П., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Представена е писмена защита, с която са допълнени доводите за незаконосъобразност на ЗППАМ.

Ответникът - полицейски инспектор в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ в 09 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), не се явява в съдебно заседание и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което е изпратена жалбата и преписката на съда е направено възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства,

намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.11.2025 г. срещу Д. Г. Г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бл. № 1407277 за това, че на посочената дата, около 21,10 часа, в [населено място], [улица] до номер 14 с посока на движение от [улица] към [улица], същият е управлявал лек автомобил „Х. купе“ с регистрационен номер С., лична собственост, като при извършена контролна проверка с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 с инв. номер А. 0406, уредът е отчел положителен резултат за употреба на алкохол, а именно 0,98 промила на хиляда в издишания въздух. Издаден е талон за медицинско изследване с № 311697 за УМАЛ „Света А.“. Констатирано е допуснатото нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 1 ЗДвП – водачът управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда. В акта е отразено, че е отнето СУМПС на водача №[ЕИК] и СРМПС №[ЕИК].

Въз основа на АУАН, считайки, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, ответникът е издал процесната Заповед № 824/25-4332-005496/09.11.2025 г. за прилагане на ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

В съдебното производство са приети като доказателства по делото представените с административната преписка документи, включително заверени копия на протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни анализ и протокол за химическо изследване от УМБАЛ „Св. А.“ № 701/10.11.2025 г. за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта. Според заключението на М. М. - химик в Специализирана химическа лаборатория към лечебното заведение, в изпратените за изследване проби кръв, взети от Д. Г. Г. се доказва етилов алкохол в количество 1,16 промила.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в усановенаа форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото на лист 34 е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. /лист 33/, е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 2 – полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР. В такова качество ответникът е издал оспорената ПАМ, видно от приложената на лист 24 Заповед № 513з-1502/13.02.2025 г., т. 70 от нея, издадена от директора на СДВР, поради което съдът намира, че обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен

орган.

Спазено е изискването за форма. Не се констатират съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя. В заповедта са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС под въздействието на алкохол в кръвта. Именно това обстоятелство е спорно между страните.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на 09.11.2025 г. около 21,10 часа, в [населено място], [улица] до номер 14 с посока на движение от [улица] към [улица] жалбоподателят Д. Г. е управлявал личния си лек автомобил „Х. купе“ с регистрационен номер С., като при извършена контролна проверка с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 уредът е отчел положителен резултат за употреба на алкохол, а именно 0,98 промила на хиляда в издишания въздух.

Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС, трамваи или самоходни машини и/или употребата от тези водачи на наркотични вещества или техни аналози, е посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Загл. изм. - ДВ, бр. 81 от 2018 г.). Съгласно чл. 3 от Наредбата при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. При съставянето на акт за установяване на административно нарушение за установена с техническо средство концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и при попълване на протокол за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози контролният орган попълва и талон за изследване по образец съгласно приложение № 1. Т. се придружава от осем стикера с номера, съответстващи на номера на талона за изследване и добавена в края цифра от 1 до 8. Нормата на чл. За посочва, че установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1.

лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В случая жалбоподателят е оспорил резултата на техническото средство. Отчетеният обаче с него положителен резултат (над 0,5 на хиляда) е потвърден от лабораторния анализ на взетата в срока за явяване кръвна проба. Видно от приетото като доказателство заключение към протокол № 701/10.11.2025 г. на УМБАЛ „Св. А.“, в предоставената проба кръв от Д. Г. е доказана концентрация на алкохол от 1,16 промила. Тези данни следва да бъдат съобразени в контекста на изречение второ на чл. 171, т. 1 б. „б“ ЗДвП, според което при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. При тези обстоятелства и доколкото в настоящото производство не бяха оборени резултатите от проведеното лабораторно изследване съдът намира, че са изпълнени предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка от вида по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП.

Неоснователи са възраженията в жалбата за неуточняване на срока за прилагане на ПАМ. Срокът на действие на временната мярка е дефиниран изрично в закона и се прилага пряко по силата на правна норма, поради което непосочването му в заповедта не съставлява порок на акта, тъй като не се отразява на законосъобразността на волеизявлението на административния орган. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП предвижда, че свидетелството за правоуправление се отнема до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата не предвижда определяне на различен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа. Прилагането на временна мярка с непосочване изрично на установения в чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП срок, не пречатства проверката за съответствие на акта с целта на закона.

Ирелевантни за законосъобразността на ПАМ са доводите, основаващи се на личността на жалбоподателя, семейното му положение, трудовият статус, както и данните от снетата анамнеза в протокола за медицинско изследване. Неоснователно е и очакването на жалбоподателя при инициирано оспорване на ЗППАМ ответникът да уведомява съответната лаборатория, респ. да прави искане за удължаване на срока за съхранение на кръвните проби. Подобно процесуално задължение ответникът няма по силата на закона, освен вмененото му с чл. 152, ал. 2 от АПК за представяне на административната преписка. Освен това, действието, което се претендира като задължение на ответника, е могло да бъде изпълнено и от жалбоподателя съобразно тежестта му в процеса да установи фактите и обстоятелствата, на които основава своите искания и възражения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП № 824/25-4332-005496/09.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор в група „Охрана на обществения ред“, сектор „Охранителна полиция“ в 09 Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: